

• ส.ร. •

นิดาครัย

คืนนั้นผมไม่มีโอกาสมาลานิตได้ เพราะต้องเตรียมตัวเข้ากรุงเทพ ๗ ความจริงผมตั้งใจจะพบนิค มีเรื่องจะพูดด้วยหลายอย่าง นิคโกรธผมหรือเปล่า เคียวฉันก็ถึงเชียงใหม่แล้ว คุณคงเดาเอาว่าผมสนุกรสนานกันใหญ่ ที่มีอิสระมาอยู่ไกล ๆ แต่เปล่าเลย ตลอดทางที่ผมอยู่บนรถไฟ ผมคิดถึงเรื่องของนิคอยู่ตลอดเวลา ให้ผมบอกความจริงว่า ผมสังสารนิคเหลือเกิน จะให้ผมรู้สึกอย่างไรในเมื่อเพื่อนที่เคยเรียนมาด้วยกันตั้งแต่เล็กจนโต ต้องยุติการเรียนเพียงชั้นมัธยม ๖ นิคเคยบอกผมว่า จะเรียนให้ถึงชั้นมหาวิทยาลัย เคียวฉันความหวังอันนั้นได้อันตรธานไปสิ้นแล้ว ผมไม่มีความสุขหรอกนะ แม้ว่าโชคที่ที่มีโอกาสมาเรียนต่อที่เชียงใหม่ นิคคงไม่ทราบว่าผมเป็นห่วงนิคเพียงไร มันเป็นเคราะห์กรรมของนิคเอง ที่กำพร้าพ่อ และซำร้ายมาเลียคุณแม่ไปอีก กลัวย่านควรวที่แล้ว ผมมาหานิคหลายครั้ง แต่ไม่พบ มาทราบภายหลังว่านิคหลบหน้าผม นิคน้อยใจทำไมกัน อย่างผมลืมนิคไม่ได้หรอก ความเป็นเพื่อนของเราจะไม่มีวันดับสูญ ขอแต่ให้นิคเข้าใจว่าในชีวิตของนิคนั้นยังมีอีกคนหนึ่ง ที่คอยรักค้ำคือนิคอยู่เสมอ ขอให้นิคลืมเรื่องทุกข์โศกเสียที ตั้งต้นชีวิตกันใหม่ ยังไม่สายเกินไป นิคอย่าหนีไปที่อื่นเลย อยู่ที่บ้านประจักษ์ของเราอย่างน้อยที่สุดเพียงชีวิตครูประชาบาล ก็ยังทำประโยชน์ให้ประเทศชาติมากมาย เด็ก ๆ ที่นั่นจะเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า นิคคงไม่อยากเห็นผู้ใหญ่ในวันหน้าที่อ่านหนังสือ